

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **M. R.**, bytem P., zast. JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem, sídlem Praha 5, Holečkova 103/31, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 12.8.2010, č.j. 165318/10/009942105287,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 12.8.2010, č.j. 165318/10/009942105287, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislavam Lžičaře, daňového poradce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 12.8.2010, č.j. 165318/10/009942105287, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti exekučnímu příkazu ze dne 15.2.2010, č.j. 48796/10/009942105287.

Namísto původně žalobou označeného žalovaného Finančního úřadu pro Prahu 9 soud dle § 69 s.ř.s. jednal s Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, neboť zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo ke změně struktury finančních orgánů, kdy Finanční úřad pro Prahu 9 byl zrušen a do jeho práv vstoupil Finanční úřad pro hlavní město Prahu.

V žalobě žalobce namítá, že exekuční příkaz se dostal do dispozice žalobce na základě skutečnosti, že exekuční příkaz byl doručen jeho zaměstnavateli, PRIMA Auto Hof, s.r.o.,

žalobci doručen nebyl shodně jako rozhodnutí o zamítnutí jeho námitek proti exekučnímu příkazu, neboť správce daně měl za to, že žalobce je zastoupen na základě plné moci Ing. B. K tomu žalobce uvedl, že sice správci daně předložil dne 21.3.2001 plnou moc pro Ing. B., avšak tuto plnou moc vypověděl v souvislosti s udělením nové plné moci pro JUDr. P. dne 20.4.2001. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7Afs 10/2005-86 konstatoval, že plná moc pro JUDr. P. byla plnou mocí neomezenou, přestože obsahovala kromě obecného zmocnění advokáta i doložku tzv. zvláštní plné moci pro daňová řízení. Správce daně tak vyložil kolizi předmětných plných mocí v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Z exekučního příkazu je dle žalobce zřejmé, že exekuční příkaz se vztahuje k nedoplatkům na daních vyměřených v roce 2001 Finančním úřadem Podbořany za zdaňovací období 1996-1999, přitom minimálně za toto období nemá žalobce žádného zástupce, neboť udělením plné neomezené moci JUDr. P. došlo k odvolání plné moci pro Ing. B. a následně byla vypovězena i plná moc JUDr. P. Žalobce namítá, že exekuční příkaz nemohl nabýt právní moci, neboť mu nebyl doručen, je však skutečností, že se dané rozhodnutí dostalo do jeho dispozice, neboť mu jej předal jeho zaměstnavatel. Žalobce namítl promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek, neboť během promlčecí doby nebyl zpraven o žádném úkonu, který by byl ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní“) byl způsobilý přerušit běh promlčecí lhůty podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní. Daňový nedoplatek se stal splatným v roce 2001, dle žalobce skončil běh promlčecí lhůty dne 29.9.2009 s ohledem na jím podanou žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 26.4.2003.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť na základě generální plné moci pro daňové řízení bylo v souladu se zákonem o správě daní doručováno zástupci žalobce, Ing. B. Žalobce předložil generální moc pro Ing. B. dne 21.3.2001 a následně 20.4.2001 plnou moc pro JUDr. P., která byla vypovězena dne 2.6.2003. Žalovaný tak eviduje pouze generální plnou moc pro Ing. B., proto svá rozhodnutí doručoval tomuto zástupci. Exekuční příkaz ze dne 25.2.2010 byl žalobci doručen jeho zástupci Ing. B., neboť nedošlo k zániku této plné moci. Správce daně posoudil danou plnou moc v souladu s § 10 zákona o správě daní. K rozhodnutím soudů a jejich výkladu předmětných plných mocí žalovaný konstatoval, že plná moc pro JUDr. P. byla vypovězena dříve než ve věci rozhodovaly soudy. Lhůta pro promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek byla dle žalovaného v souladu s § 70 o správě daní „protržena“ a právo vymáhat daňové nedoplatky dosud neuplynulo.

Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti :

Žalobce předložil dne 21.3.2001 Finančnímu úřadu v Podbořanech plnou moc, kterou zmocnil Ing. V. B., „aby mne zastupoval bez omezení v daňovém a správním řízení před finančním úřadem“. Dne 20.4.2001 předložil žalobce Finančnímu úřadu v Podbořanech plnou moc ze dne 6.4.2001, ve které zmocnil JUDr. R. P., aby jej zastupoval v daňovém řízení ohledně platebních výměrů č. 1010000017, 1010000018, 1010000019, 1010000020 na daň z příjmů fyzických osob a na daň z přidané hodnoty platební výměry č. 4879/01/202970, 4895/01/202970, 4901/01/202970, 4903/01/202970 a 4930/01/202970. Zároveň sdělil, že vypovídá plnou moc Ing. V. B., a to v rozsahu zmocnění pro JUDr. R. P. Téhož dne žalobce předložil správci daně plnou moc ze dne 6.4.2011, která obsahuje obecné zmocnění advokáta a zároveň „zvláštní plnou moc“ ve věci daňových řízení ohledně shodně specifikovaných platebních výměrů Finančního úřadu Podbořany.

Dne 30.6.2003 žalobce informoval Finanční úřad v Kladně, že vypověděl plnou moc pro JUDr. R. P.

Exekučním příkazem ze dne 15.2.2010, č.j. 48796/10/009942105287, správce daně Finanční úřad pro Prahu 9 přikázal plátcí mzdy žalobce, společnosti PRIMA Auto Hof s.r.o., aby k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 4.005.730,- Kč prováděl ze mzdy žalobce stanovené srážky. Proti exekučnímu příkazu podal žalobce dne 16.3.2010 námitky, kdy namítal, že výzvu, která dle exekučního příkazu předcházela podle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků neobdržel, a proto je exekuční příkaz neoprávněný. Zároveň mu nebyl doručen exekuční příkaz, přestože má být doručen vždy dlužníkovi. Dále namítl, že exekuční příkaz zahrnuje nedoplatky na dani z příjmů fyzických osob za období 1996-1999 a za další období po roce 1999, přitom ohledně nedoplatku na dani z příjmů za období 1996-1999 namítal promlčení podle § 70 odst. 3 zákona o správě daní.

Rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 12.8.2010, č.j. 165318/10/009942105287, bylo rozhodnuto tak, že správce daně podané námitce žalobce nevyhověl, neboť žalobce je zastoupen na základě generální plné moci od 21.3.2001 zmocněncem Ing. V. B., a proto správce daně doručil výzvu k zaplacení v náhradní lhůtě č.j. 7791/07/009942/5287 ze dne 16.1.2007 i exekuční příkaz č.j. 48796/10/009942105287 ze dne 15.2.2010 tomuto zástupci v souladu s § 17 zákona o správě daní. Dále správce daně konstatoval, že jelikož výzva byla doručena zástupci žalobce, byla promlčecí lhůta přerušena a počala běžet nová promlčecí lhůta v souladu s § 70 zákona o správě daní.

Městský soud v Praze v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, kterého jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

V dané věci je rozhodné posouzení vztahu plné moci pro Ing. B. a pro JUDr. P.

Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o správě daní daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce se může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí. V téže věci může mít současně jen jednoho zástupce. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené písemně nebo ústně do protokolu. Není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je tato plná moc pro daňové řízení neomezená. Dle ust. § 17 odst. 7 zákona o správě daní má-li příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí pro celé daňové řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce příjemce plnou moc omezenou na určité úkony, doručuje se písemnost vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Má-li příjemce osobně v daňovém řízení něco vykonat, doručuje se písemnost jemu i jeho zástupci.

Zákon o správě daní a poplatků rozlišuje dvě formy zastoupení na základě plné moci, a to tzv. plnou moc neomezenou a plnou moc omezenou (viz ust. § 10 odst. 3 ve spojení s ust. § 17 odst. 7 zákona o správě daní). Ze zákonné dikce je zřejmé, že pod omezenou plnou mocí je nutno chápat pouze takovou, která má přesně vymezený rozsah zmocnění. Ve všech dalších případech konstruuje zákon o správě daní a poplatků v ust. § 10 odst. 3 právní fikci neomezené plné moci. Proto, aby mohla být plná moc shledána jako omezená, je nutné, aby v ní byly přesně specifikovány úkony, které je zmocněnec oprávněn vykonat, tedy např. nahlédnutí do spisu, sepsání odvolání, apod. Jestliže je však rozsah plné moci vymezen tak, že zástupce je zmocněn ve věci daňového řízení ohledně určitých platebních výměrů, je nutné takovou plnou moc posuzovat jako neomezenou, neboť na jejím základě může zmocněnec v

konkrétním daňovém řízení konat veškeré úkony. Tomuto závěru svědčí i skutečnost, že pod legislativní zkratkou „daňové řízení“ je dle ust. § 2 odst. 1 zákona o správě daní nutno chápat řízení o daních jako takové, nikoliv určité úkony, popřípadě určité fáze v rámci tohoto řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Afs 10/2005-86 ve věci žalobce ohledně vztahu plné moci pro JUDr. P. a Ing. B. judikoval, že *nelze ztotožňovat pojem tzv. speciální plné moci, která byla žalobcem udělena smlouvou ze dne 6. 4. 2001, a omezené plné moci dle zákona o správě daní a poplatků, neboť pro kvalifikaci plné moci podle zákona o správě daní a poplatků je určujícím její obsah, nikoliv název. Tomuto závěru plně odpovídají i vyjádření žalobce ze dne 29.5. 2001 a 8.3. 2002, ze kterých je patrné, že jeho úmyslem bylo, aby ho JUDr. P. zastupoval po celé daňové řízení týkající se specifikovaných daní a zdaňovacích období. Není z nich patrná jakákoliv snaha rozsah tohoto zastoupení omezit.* Soud odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, dle kterého „Právní teorie i praxe rozlišují různé druhy plné moci, resp. obsahu a rozsahu zástupcovy oprávnění, podle různých kritérií. Jde např. o všeobecnou (generální) plnou moc, která opravňuje zmocněnce ke všem právním úkonům, nebo zvláštní (speciální) plnou moc omezující se pouze na některé právní úkony, popř. některý druh právních úkonů či pouze jediný právní úkon. Každý druh plné moci může být omezený nebo neomezený. Podle neomezené plné moci může zmocněnec provést příslušné právní úkony podle svého volného uvážení, zachováváje povinnosti zmocněnce, v omezené plné moci má dány směrnice, jak má postupovat. V každém případě musí být z plné moci zřejmý rozsah oprávnění zmocněnce; rozhodující je proto obsah plné moci a omezení daná inter partes nemají vůči třetím osobám žádnou právní relevanci.“ Nejvyšší správní soud poté konstatoval, že je zřejmé, že plná moc ze dne 6.4.2001 žádné takové příkazy neobsahovala. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že plná moc, kterou žalobce udělil dne 6. 4. 2001 JUDr. P., je ve smyslu zákona o správě daní a poplatků plnou mocí neomezenou. Dle Nejvyššího správního soudu *pod omezenou plnou mocí je nutno chápat pouze takovou, která má přesně vymezený rozsah zmocnění. Ve všech dalších případech konstruuje § 10 odst. 3 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, právní fikci neomezené plné moci. Aby mohla být plná moc považována za omezenou, je nutné, aby v ní byly přesně specifikovány úkony, které je zmocněnec oprávněn vykonat, tedy např. nahlédnout do spisu, sepsat odvolání apod. Jestliže je však rozsah plné moci vymezen tak, že zástupce je zmocněn ve věci daňového řízení ohledně určitých platebních výměrů, je nutné takovou plnou moc posuzovat jako neomezenou, neboť na jejím základě může zmocněnec v konkrétním daňovém řízení konat veškeré úkony.* Shodně ve věci žalobce konstatoval Ústavní soud v usnesení sp.zn. IV. ÚS 276/05.

Udělení nové neomezené plné moci má za následek zánik předchozí plné moci. Z odůvodnění rozhodnutí správce daně ani z vyjádření k žalobě není zřejmé, na základě jaké úvahy správce daně považoval plnou moc pro Ing. B. nadále účinnou i po udělení plné moci pro JUDr. P. Lze usuzovat, že takový závěr učinil na základě úvahy o omezené plné moci pro JUDr. P. Jak výše uvedeno, takový závěr je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (č.j. 7 Afs 10/2005-86) i Ústavního soudu (sp.zn. IV. ÚS 276/05). Udělení nové neomezené plné moci JUDr. P. dle § 10 odst. 3 zákona o správě daní mělo za následek zánik předchozí plné moci pro Ing. B., nehledě k vypovězení této plné moci výslovně podáním žalobce dne 20.4.2001, to vše při posouzení plné moci pro JUDr. P. jako plné moci neomezené. Vypovězení plné moci pro JUDr. P. nedošlo k obnovení předchozí plné moci pro Ing. B. Správce daně tak v rozporu s § 17 odst. 4, 7 zákona o správě daní nedoručil exekuční příkaz a výzvu dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní žalobci, nýbrž Ing. B., který však od 20.4.2001 nebyl oprávněn zastupovat žalobce. Vada doručení exekuční příkazu a výzvy dle § 73 odst. 1 zákona sama o sobě nezakládá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, avšak

se zřetelem k uplynutí doby a žalobcem uplatněné námitky promlčení takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť pokud výzva dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní nebyla řádně doručena žalobci, nedošlo k přerušení promlčecí doby dle § 70 odst. 2 zákona o správě daní. Soud pro výše uvedenou nezákonnost doručení výzvy dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věc vrátil k novému řízení, ve kterém správní orgán posoudí otázku promlčení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce daňovým poradcem. Tyto jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení daňovým poradcem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u ě n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Válková